

SZÜCS ÁRPAD: A SZEGEDI SZÉCHENYI TÉR

gyakran kérдем önmagamtól: vajon nem tévedünk mi valahol és valamiben, amikor ilyen nagy jelentőséget tulajdonítunk az akusztikának?

A folyó felé különben szűk utcák vezetnek. Ahogy az építész mondaná: kissé rossz a légtérarányuk. Hűvös időben vad, alattomos szelek fújnak erről, végigsöpörve a téren. De amikor eljön a tavasz, erről árad a napfény is. Érezni a vízszagot.

Ilyenkor minden újraéled. Kirakják a székeket — Himnusz bácsi se jön már beguberálni egy-egy üldögélésért a húsz fillért, és Kánya se mutogatja aszott hátsófelét a csúfolódó gyerekhadnak, meg Szúnyog úr se kínálja portékáját nyakába akasztott áruházából —, jönnek és süttetik magukat a nappal a nyugdíjasok, akik legfőljebb csak véleményükkel vagy inkább rezignációjukkal veszik ki részüket mindennapjainkból. Jönnek a miniszoknyás csajok, a hosszú hajú ifjú fejek, bömbölnek a táskarádiók. Néha még gitárpengés is hallik, meg gyereksírás, ha felbukik a lépteit most próbálgató kislegény.

Itt élünk. Ide jövünk, erre az ötvenezer négyzetméterre. Hogy jó levegőt szívjunk, hogy megnézzük vagy megszóljuk egymást. Jövünk, hogy megmutassuk új ruhánkat, hogy találkozzunk ismerősünkkel. Jövünk, hogy ismerkedjünk, hogy beleszeressünk valakibe. Jövünk, mert szomorúak vagyunk, mert letörtek vagyunk. Jól esik elnézegetni ilyenkor a virágokat, a platánfák lombzatát, a telt combokat, a jótéteményként elővillanó bugyikat. Jövünk.

S este, amikor elcsöndesül már a város, és aki álmos, nyugovóra tér, kinyit a bár is. A házban, ahol vagy százhusz esztendővel ezelőtt hazai történelmet csinaltak, rögtön kezdődik a műsor. Még néhány perc, és a vonzó külsejű hölgy kipattintja ruháján az első kapcsot.

Világvárosiasodunk.

